

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **Needful s. r. o.**, IČ: X
se sídlem X
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha
proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2021, č. j. JMK 125849/2021

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2021, č. j. JMK 125849/2021, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Pod Kaštany 10, 160 00 Praha 6 – Dejvice.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla, jehož řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Podle žalobkyně se správní orgány dopustily několika procesních a hmotněprávních pochybení. Krajský soud proto musel posoudit, zda některou ze svých námitek žalobkyně uplatňuje důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Řidič vozidla, které provozuje žalobkyně, dne 29. 4. 2020 v ranních hodinách v obci Těšany, č. p. 275, překročil nejvyšší povolenou rychlost. Namísto povolené rychlosti 50 km/h jel rychlostí 98 km/h. Překročení rychlosti zdokumentoval radar.
3. Před zahájením správního řízení Městský úřad Židlochovice („městský úřad“) vyzval žalobkyni ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Žalobkyně za řidiče označila P. K., proti kterému následně městský úřad zahájil přestupkové řízení. Původní rozhodnutí o vině však zrušil odvolací správní orgán a řízení vůči řidiči zastavil. Následovalo zahájení řízení s žalobkyní. To vyústilo v rozhodnutí městského úřadu ze dne 27. 1. 2021, č. j. MZi-2020/51146116 („rozhodnutí městského úřadu“). Městský úřad jím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Uložil jí pokutu ve výši 5.000 Kč spolu s povinností nahradit náklady řízení.
4. Proti rozhodnutí městského úřadu se žalobkyně odvolala. Namítala mimo jiné, že informace o umístění radaru nebyla zveřejněna; že v daném úseku byla povolena nejvyšší rychlost 60 km/h; že tu nebyly podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla; a že není zřejmé, zda policie souhlasila s měřením rychlosti v daném úseku.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 8. 2021, č. j. JMK 125849/2021, sp. zn. S-JMK 36055/2021/OD/Kš („rozhodnutí žalovaného“), odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že v daném úseku měření se nenachází dopravní značka, která by povolovala rychlost vyšší než 50 km/h. K překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci. Ohledání místa měření by podle žalovaného bylo nadbytečné a bezdůvodné.

Informace o stanovišti pro měření rychlosti je dostatečně a vhodně uveřejněna na internetových stránkách Městského úřadu Židlochovice (www.zidlochovice.cz), pod záložkou „Městský úřad“. Ta obsahuje listu záložek „odbory městského úřadu – odbor dopravy“, kde se nachází odkaz na „informace o radarech“. Zastavení řízení s řidičem bylo zákonné. Nelze učinit závěr o vině obviněného pouze na základě doznání před zahájením řízení, které následně obviněný nepotvrdil, a zároveň závěru o vině nenasvědčuje žádný jiný přímý či nepřímý důkaz. Námitku ohledně souhlasu policie s měřením žalovaný označil za nepodloženou a účelovou. Neviděl důvod pro zpochybnění platného ověření.

III. Obsah žaloby

6. Žalobkyně uplatňuje několik žalobních námitek. Nejprve namítá, že žalovaný nedostatečně vypořádal odvolací námitku, podle níž přenosná dopravní značka v daném místě upravovala nejvyšší povolenou rychlost na 60 km/h. Žalobkyně navrhovala ohledání místa a svědeckou výpověď řidiče. S těmito důkazními návrhy se žalovaný řádně nevypořádal. Žalovaný žádné dokazování nejvyšší povolené rychlosti neprovedl. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018-38, ve kterém podobná vada řízení vedla ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.
7. Městský úřad podle žalobkyně neprokázal, že informace o umístění radaru byla zveřejněna v souladu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Žalobkyně i tuto námitku vznášela již v odvolání, žalovaný ji ale vypořádal pouze tím, že odkázal na stránky městského úřadu, kde se podle něj informace o umístění radaru nacházela. Takové vypořádání odvolací námitky však žalobkyně s ohledem na judikaturu Nejvyššího

správního soudu považuje za nepřekoumatelné, pokud správní spis neobsahuje zachycení této webové stránky v rozhodné době.

8. Řízení o přestupku řidiče bylo podle žalobkyně zastaveno nezákonně. Správní orgán se ani nepokusil obstatat a provést důkazy svědčící o vině řidiče. Minimálně mohl vyslechnout provozovatele vozidla nebo jej vyzvat k předložení knihy jízd.
9. Žalobkyně namítá také porušení § 79a zákona o silničním provozu. V odvolání namítala, že ve stanovisku policie ze dne 4. 4. 2018 je uvedeno, že policie souhlasí s měřením městskou policií v určených úsecích, avšak jen za splnění podmínek „z předchozích stanovisek“. S ohledem na absenci těchto předchozích stanovisek ve spise žalobkyně navrhla jejich doplnění. Žalovaný tuto námitku bez dalšího označil za nepodloženou a účelovou.
10. Poslední námitka se týká nastavení rychloměru, které podle žalobkyně bylo nesprávné. Na fotografii z měření se vozidlo žalobkyně nestandardně nachází v jeho horní polovině, nikoliv uprostřed. A na snímku se zobrazuje údaj „left“, ačkoli byla radarová hlava nastavena vpravo. Žalobkyně navrhla doplnit dokazování o návod k obsluze, kterým chtěla své tvrzení prokázat. Žalovaný k tomu konstatoval, že rychlost měřil automatizovaný prostředek bez obsluhy a žalobkyně tuto skutečnost nezpochybnila. K umístění rychloměru došlo v souladu s návodem k obsluze. Ani tuto námitku tak žalovaný nevypověděl dostatečně.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření oponuje, že v měřeném místě se nenachází dopravní značka povolující vyšší rychlost než 50 km/h. Měření se uskutečnilo v obci. Ohledání místa měření by bylo nadbytečné a bezdůvodné.
12. Informace o umístění radaru je dostatečně uveřejněna na internetových stránkách města Židlochovice v záložce „Městský úřad“ → „odborné městského úřadu“ → „informace o radarech“, kde je archiv schválených úseků měření a ověřovacích listů. To odpovídá § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
13. Řízení o přestupku provozovatele městský úřad zahájil až poté, co zastavil řízení s řidičem. K zastavení řízení s řidičem přitom došlo v souladu se zákonem. Závěr o vině řidiče nelze učinit pouze na základě jeho doznání před zahájením řízení, které poté řidič nepotvrdil, pokud zároveň neexistoval žádný jiný důkaz o jeho vině.
14. Podle žalovaného tu byly všechny podmínky pro měření rychlosti plynoucí z § 79a zákona o silničním provozu. K námitce týkající se nastavení rychloměru se již vyjádřil ve svém odvolání.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s..
16. Žaloba je *důvodná*.

a. Nejvyšší povolená rychlost

17. Řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Tu zákon o silničním provozu omezuje na 50 km/h (§ 18 odst. 4). Vzhledem k tomu, že nejvyšší povolená rychlost plyne přímo ze zákona, správní orgány neměly povinnost prokazovat, že v daném úseku neplatila jiná, než zákonem upravená rychlost.
18. Pokud se žalobce domnívá, že maximální rychlost v místě přestupku byla jiná, je na něm, aby to dokázal. Žalobce v odvolání tvrdil, že povolená rychlost v daném úseku byla 60 km/h. K prokázání této skutečnosti navrhl jako důkaz svědeckou výpověď účastníka řízení a ohledání místa. Tyto důkazy by však neměly potenciál prokázat zvýšení rychlosti v daném místě na 60 km/h. Ohledání místa několik měsíců po spáchání přestupku by nemělo žádnou výpovědní hodnotu ve vztahu k tomu, jaká byla v daném místě úprava nejvyšší povolené rychlosti v době jeho spáchání. A pokud jde o navrhovanou svědeckou výpověď řidiče, není zřejmé, kdo vůbec vozidlo žalobkyně řídil. Za řidiče označila P. K., který však později v řízení popřel, že by její vozidlo řídil. Žalovaný proto postupoval správně, pokud na tyto důkazní návrhy nepřistoupil. Krajský soud by však do budoucna ocenil podrobnější odůvodnění, proč žalovaný neakceptoval konkrétní důkazní návrhy, než je pouze stručné konstatování, že jsou nadbytečné.
19. Na rozdíl od názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 2 As 74/2018-38, na který odkazuje žalobkyně, považuje krajský soud za nepřiměřené, aby v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, která plyne přímo ze zákona, musely správní orgány zvlášť prokazovat, že v místě měření nebyla vyšší povolená rychlost, vždy pokud to účastník řízení bude bez jakéhokoli důkazu tvrdit. Správní orgány sice mají povinnost řádně zjistit skutkový stav. Jestliže ovšem jde o prokázání, že obviněný překročil *zákonem stanovenou* nejvyšší povolenou rychlost v obci, kterou navíc zaznamenal automatizovaný radar, pak krajský soud nevidí žádný racionální důvod k tomu, aby tuto skutečnost musel správní orgán jakkoli prokazovat. Je pravdou, že místní úpravou lze zvýšit nejvyšší povolenou rychlost v obci až o 30 km/h (§ 18 odst. 7 zákona o silničním provozu). Pokud však obviněný vznesl tvrzení, že k tomu došlo, je na něm, aby doložil důkaz na jeho podporu. Po správních orgánech nelze požadovat, aby musely shromažďovat důkazy, kterými vyvrátí jakékoli nepravděpodobné tvrzení obviněného.
20. Situace by podle krajského soudu byla jiná, pokud by došlo k překročení rychlosti v místě, kde dopravní značka snižuje nejvyšší zákonem povolenou rychlost. V takovém případě by správní spis měl obsahovat důkaz o tom, že dopravní značka omezovala nejvyšší povolenou rychlost v daném místě (viz obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 3. 2021, č. j. 41 A 60/2019-30 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018-43). Pokud ale jde o překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci upravené přímo zákonem (tedy nikoliv konkrétní dopravní značkou, stanovující vyšší maximální rychlost), pak by nutnost dodatečného dokazování ze strany správního orgánu vyvolalo pouze tvrzení účastníka řízení o jiné úpravě rychlosti, které by bylo podloženo relevantním důkazem (např. fotografií). Žalobkyně však žádný takový důkaz neposkytla.
21. Tato námitka proto není důvodná.

b. Zveřejnění informace o umístění radaru

22. Také námitku týkající se zveřejnění informace o umístění radaru v souladu s § 24b zákona o obecní policii žalobkyně vznesla již v odvolání. Žalovaný ji však „vypořádal“ pouze

odkazem na webové stránky města Židlochovice. Krajský soud zde musí dát žalobkyni za pravdu, že tuto námitku žalovaný vypořádal nedostatečně.

23. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Za dostatečné a vhodné lze považovat uveřejnění této informace např. na internetových stránkách obce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-41).
24. Odkaz na webovou stránku obce proto může být relevantním důkazem o tom, že informace o umístění radaru byla zveřejněna. Žalobce však trefně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, který se týká dokazování obsahem internetových stránek. Nejvyšší správní soud v něm uvedl: „obsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být – a obvykle též je – proměnlivý v čase (...). Pokud tedy správní orgán nezachytí stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování, ať již tiskem, nebo uložením na elektronický nosič dat, znemožní tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité internetové stránce byly v okamžik správního rozhodnutí.“
25. Nestačí tedy pouze odkázat na konkrétní webovou stránku, ale je potřeba její obsah zachytit i ve spisu. Zároveň je nutné pamatovat na to, že obsah této stránky se v čase mění. Nestačí proto pouze zachytit její aktuální obsah. Je naopak třeba prokázat obsah stránky v době spáchání přestupku, resp. v době, která ji předcházela (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-41). K tomu může žalovaný využít například internetový archiv *Wayback Machine*, či jiné podobné aplikace. Nebude-li možné ve spisu zachytit obsah webové stránky, bude žalovaný muset jiným způsobem prokázat, že informace o umístění radaru byla v době spáchání přestupku řádně zveřejněna (využít lze například sociální síť obce Těšany).
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně tuto námitku uplatnila již v rámci správního řízení, není namístě, aby krajský soud doplňoval dokazování ohledně uveřejnění informace o umístění radaru místo žalovaného. Tím by popíral přezkumnou funkci správního soudu. Žalovaný měl příležitost doplnit dokazování sám. Pokud to neudělal, mělo to za následek, že skutkový stav, který žalovaný vzal za základ svého rozhodnutí, nemá v tomto bodu oporu ve spisu.
27. Tuto námitku proto žalobkyně vznáší důvodně. Žalovaný ji bude muset v dalším řízení řádně vypořádat a doplnit dokazování.

c. Nezákonné vedení řízení o přestupku s žalobkyní

28. Žalobkyně dále namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení s označeným řidičem. Nebyly tu podmínky pro zahájení řízení s ní coby provozovatelkou vozidla. Tuto námitku však krajský soud nepovažuje za důvodnou.
29. Žalobkyně na výzvu městského úřadu označila za řidiče pana P. K. Ten nejprve písemně potvrdil, že vozidlo žalobkyně v době přestupku řídil. Na základě jeho písemného přiznání městský úřad zahájil řízení a označeného řidiče předvolal k ústnímu jednání. Řidič se k ústnímu jednání nedostavil a den po jeho konání zaslal správnímu orgánu zprávu „Sorry,

v 8:30 nevstávám. Vozidlo jsem řídil, o přestupek však nejde. Zkontrolujte si podklady.“ Městský úřad poté vydal rozhodnutí, kterým označeného řidiče uznal vinným z přestupku. V následně podaném odvolání však dotyčný uvedl, že se spletl a vozidlo ve skutečnosti neřídil. Na základě toho žalovaný zrušil rozhodnutí městského úřadu vydané vůči řidiči a toto řízení zastavil. Teprve pak městský úřad zahájil řízení se žalobkyní. Tento postup považuje krajský soud za zcela souladný se zákonem.

30. Přiznání řidiče označeného provozovatelem vozidla, že v době spáchání přestupku toto vozidlo řídil, je dostatečným podkladem *pro zahájení přestupkového řízení* vůči tomuto řidiči. *Bez dalšího však nestačí pro uznání jeho viny.* Písemné doznání zaslané správnímu orgánu před zahájením řízení se považuje pouze za podání vysvětlení ve smyslu § 137 správního řádu. A podle odst. 4 tohoto ustanovení jej nelze použít jako důkazní prostředek. To potvrzuje i konstantní judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, bod 19 a tam citované rozsudky). V tomto případě se však řidič přiznal k řízení vozidla žalobkyně i poté, co městský úřad zahájil přestupkové řízení a řádně jej poučil o jeho právech a povinnostech, včetně práva nevypovídat. Městský úřad proto z tohoto přiznání mohl vycházet a uznat řidiče vinným z přestupku. Následně ale označený řidič v rámci odvolání „vzal své přiznání zpět“ a popřel, že by vozidlo žalobkyně řídil. Tím ovšem znehodnotil jediný důkaz o vině, který proti němu městský úřad měl. Za tohoto stavu proto žalovaný neměl jinou možnost, než rozhodnutí městského úřadu zrušit a řízení zastavit. Žádný jiný důkaz o vině řidiče totiž neexistoval.
31. Na rozdíl od žalobkyně krajský soud nevidí důvod, proč by správní orgány měly vyslechnout provozovatele vozidla, případně jej vyzývat k předložení knihy jízd. Žalobkyně jako provozovatelka vozidla dostala příležitost uvést, kdo řídil její vozidlo v době spáchání přestupku. Tuto příležitost však promarnila a namísto označení skutečného řidiče se vydala cestou, kterou se vydala a za řidiče označila P. K. Tedy osobu, která, jak je krajskému soudu známo z jeho činnosti, podniká v oblasti tzv. pojištění proti pokutám, v přestupkových řízeních často vystupuje jako zmocněnec obviněných osob a k jejich obhajobě používá nejrůznější praktiky s cílem dosáhnout promlčení odpovědnosti za přestupek. Je proto zřejmé, že jakákoliv další snaha městského úřadu směřující ke zjištění skutečného řidiče by vedla k nezdaru. Ostatně ani v řízení vedeném proti ní žalobkyně nepředložila knihu jízd ani žádný jiný důkaz o tom, kdo skutečně řídil její vozidlo. Za těchto okolností bylo zastavení řízení s označeným řidičem zcela namístě. Na základě § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu tím vznikl předpoklad pro zahájení řízení se žalobkyní.

d. Splnění podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu

32. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nedostatečně vypořádal její námitku týkající se splnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu, podle kterého je policie a obecní policie za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
33. Ve správním spisu se nachází stanovisko Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 4. 4. 2020 o prodloužení platnosti schválení míst měření rychlosti Městskou policií Židlochovice stacionárními radary. Text stanoviska uvádí, že se o dva roky prodlužuje určení míst pro měření rychlosti podle stanoviska ze dne 4. 4. 2018.

Mezi těmito místy je mimo jiné obec Těšany před rodinným domem č. p. 272 a 275. Součástí spisu je také stanovisko z roku 2018, ve kterém policie uvádí, že i nadále trvá „na splnění dohod z předchozích jednání, potažmo z předchozích stanovisek. Měření musí být prováděno cejchovaným radarovým zařízením a bude zajištěno předepsané metrologické ověření.“

34. Podle žalobkyně tato stanoviska dostatečně neprokazují splnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu, protože z nich plyne, že původní dohoda s policií obsahovala určité podmínky, za nichž bylo měření rychlosti přípustné. Ze spisu však není zřejmé, zda tyto podmínky byly splněny. Tuto námitku žalobkyně vznášela již v odvolání. Žalovaný k ní uvedl pouze to, že ji považuje za nepodloženou a účelovou a nevidí důvod pro zpochybnění platného ověření.
35. Vypořádání této námitky považuje krajský soud za nedostatečné. *Splnění podmínek § 79a zákona o silničním provozu je nezbytným předpokladem pro možnost správních orgánů postihovat překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné obecní policií. Účastník řízení pak může namítat, že příslušné podmínky splněny nebyly. Důvodnost takové námitky žalovaný musí posoudit. A pokud ji důvodnou neshledá, musí v odůvodnění svého rozhodnutí uvést proč. To se ale v tomto případě nestalo. Žalovaný tuto odvolací námitku doslova odbyl tím, že je účelová. Místo toho měl ale žalovaný žalobci vysvětlit, proč danou námitku vznáší nedůvodně a proč v tomto případě byly splněny podmínky § 79a zákona o silničním provozu. Ze stručné odpovědi žalovaného na tuto odvolací námitku je navíc zřejmé, že se úplně mýlí s její podstatou. Žalobkyně se totiž nesnažila zpochybnit ověření rychloměru, ale splnění podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu, tedy existenci oprávnění obecní policie měřit rychlost v daném úseku. K tomu, zda takové oprávnění policie v tomto případě existovalo a zda jej dostatečně dokládá správní spis, se žalovaný nijak nevyjádřil.*
36. Ve správním spisu se sice nachází stanovisko Policie ČR z roku 2020, ze kterého plyne, že obecní policie v rozhodném období mohla měřit rychlost v obci Těšany. Jak ale správně namítá žalobkyně, ze spisu také plyne, že toto stanovisko navazuje na několik předchozích. Nelze přitom vyloučit, že součástí stanoviska může být stanovení konkrétních podmínek měření, jejichž nedodržení pak případně může mít vliv na zákonnost měření. V tomto případě však není zřejmé, zda přechází stanoviska takové podmínky obsahovala nebo nikoliv a zda případně byly dodrženy. Žalobkyně proto důvodně namítá, že v tomto ohledu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že krajský soud shledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, bude mít žalovaný možnost v dalším řízení řádně reagovat i na námitku týkající se § 79a zákona o silničním provozu.

e. Nastavení rychloměru

37. Poslední žalobní námitka se týká nastavení rychloměru. Žalobkyně namítá, že rychloměr byl nastaven nesprávně. Její vozidlo se podle ní nestandardně nacházelo v jeho horní polovině, nikoliv ve středu. A na snímku byl zobrazen údaj „left“, zatímco radarová hlava byla nastavena vpravo. Žalovaný k této námitce konstatoval, že rychlost měřil automatizovaný rychloměr, který byl řádně umístěn a ověřen. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by to zpochybnil.

38. V této námitce dává krajský soud za pravdu žalovanému. Byť by si krajský soud i zde dokázal představit mnohem pečlivější vypořádání odvolací námitky, podstatné je, že žalobkyni se nepodařilo dostatečně zpochybnit správnost provedeného měření rychlosti.
39. Výstup z rychloměru je v zásadě jediným důkazem toho, že řidič vozidla žalobkyně při jízdě v obci překročil nejvyšší povolenou rychlost. V případech přestupků spočívajících v překročení rychlosti se jedná o standardní důkazní prostředek, pomocí kterého správní orgány prokazují konkrétní rychlost vozidla v daném místě. Pokud ve správním řízení nevystanou relevantní pochybnosti o správnosti měření, správní orgány nemají povinnost vést tímto směrem dokazování a blíže se touto otázkou zabývat. Nemusí tak např. prokazovat, že se měřilo v souladu s návodem k obsluze a že výsledná fotografie a záznam z rychloměru přesně zachycuje rychlost měřeného vozidla.
40. Obecně sice platí, že důkazní břemeno v přestupkovém řízení primárně spočívá na správním orgánu. Pokud ale obviněný z přestupku zpochybňuje některý z důkazů, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, shodně bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 100/2019-57). V tomto případě výstup z rychloměru nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že by měření neproběhlo správně. Dostatečně kvalitní fotografie zachycuje jediné vozidlo, se zřetelně čitelnou poznávací značkou. Na rozdíl od žalobkyně krajský soud nepovažuje za relevantní, že se vozidlo nenachází uprostřed snímku. Ani žalobkyně blíže nevysvětluje, proč by to relevanci mít mělo. Žalobkyně pouze tvrdí, že radarová hlava byla nastavena vpravo. Krajskému soudu však není jasné, z čeho tak usuzuje. Z úhlu, pod jakým byl snímek z rychloměru pořízen, jakož i z toho, že zobrazuje vozidlo žalobkyně zezadu a nikoliv zepředu, je zřejmé, že radarová hlava míří doleva, nikoliv doprava. Tomu také patrně odpovídá údaj „left“ zobrazený na snímku. Pouhá teoretická domněnka žalobkyně o nesprávnosti měření nezpochybňuje tento důkazní prostředek takovým způsobem, ze kterého by plynula povinnost správního orgánu tvrzení žalobkyně dále ověřovat a provést navrhovaný důkaz návodem k obsluze.
41. Tato námitka proto není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Skutkový stav, který žalovaný vzal za základ svého rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve spisu v části týkající se zveřejnění informací o umístění radaru. Je zde proto důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. A v části týkající se vypořádání námitky porušení § 79a zákona o silničním provozu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Je zde proto také důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného na základě § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud z těchto důvodů rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
43. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za podání žaloby, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb.

(„advokátní tarif“) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 1.428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 13. července 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce